

ΟΙ ΚΑΚΟΙ ΓΕΩΡΓΟΙ (Ματθ. 21, 33-42)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Κανάλι, στις 3/12/1989)

1. Η καλή εκλογή

Η παραβολή που ακούσαμε μας διδάσκει με μια εικόνα της αγροτικής ζωής. Ένας άνθρωπος, φύτευσε το αμπέλι του. Το περιποιήθηκε όσο μπορούσε καλύτερα και το έδωσε σε γεωργούς να το καλλιεργήσουν. Όταν ήλθε η εποχή της συγκομιδής έστειλε τους υπηρέτες του, για να πάρουν το μερίδιό του, τα δικαιώματά του. Αλλά οι γεωργοί άλλους τους χτύπησαν και άλλους τους κυνήγησαν με τις πέτρες.

Βλέποντας αυτή την συμπεριφορά τους, ο Κύριος του αμπελιού είπε: «Θα στείλω τον Υιό μου. Θα τον εντραπούν». Αλλά αυτοί όταν είδαν τον γιό του νοικοκύρη είπαν: «Αυτός είναι ο κληρονόμος. Αν τον σκοτώσουμε το αμπέλι μένει στα χέρια μας». Και έπιασαν το παιδί, το έβγαλαν έξω από τον αμπελώνα και το σκότωσαν. Ρώτησε ο Κύριος:

-Αν ο Κύριος του αμπελώνα πάει εκεί πέρα, πως πρέπει να τους φερθεί;

Απάντησαν οι Εβραίοι:

-Κακούς, κακώς απωλέσει αυτούς. Παληάνθρωποι είναι, με τον χειρότερο τρόπο πρέπει να τους εξολοθρεύσει. Και τον αμπελώνα να τον δώσει σε άλλους γεωργούς που θα του δίνουν τα δικαιώματά του.

Η παραβολή αυτή δεν μας μιλάει για κάποιον χωρικό με το αμπέλι του και με τους υπηρέτες του. Αλλά γεωργός, ιδιοκτήτης, είναι ο Θεός. Αμπέλι του είναι ο κόσμος που ζούμε. Γεωργοί στο αμπέλι του Θεού είμαστε ο καθένας μας. Όλοι διαχειριζόμαστε μία περιουσία του Θεού που ήλθε στα χέρια μας. Η περιουσία αυτή είναι: πρώτα το σώμα μας, ο εαυτός μας και η ψυχή μας. Μετά οι άνθρωποι και όλα τα πράγματα που έχουμε γύρω μας, και είναι όλα δημιουργήματα του Θεού.

Ερώτημα: Πώς χρησιμοποιούμε το αμπέλι του Θεού;

Πρόκειται για ένα μεγάλο πρόβλημα που δεν επιτρέπεται να το

παρακάμπουμε. Γιατί; Γιατί βρισκόμαστε και ζούμε μέσα στον αμπελώνα του Θεού και έχουμε να διαχειριστούμε τα αγαθά του.

Λοιπόν, πρέπει να κάνουμε μια εκλογή. Θα φερθούμε απέναντι του ιδιοκτήτη Θεού έντιμα και θα αποδίδουμε τα δικαιώματά Του ή θα θεωρήσουμε το αμπέλι δικό μας; Και θα διακόψουμε κάθε σχέση με τον Θεό και με τους εκπροσώπους του και θα τραβήξουμε τον δικό μας δρόμο;

2. Κουβαλάμε αρρώστια. Πώς θα θεραπευθούμε;

Το ερώτημα αυτό είναι ένα αιώνιο ερώτημα για όλο τον κόσμο. Άρχισε από τον Αδάμ και από την Εύα. Τους έβαλε ο Θεός στο καλύτερο μέρος της ιδιοκτησίας του. Στον Παράδεισο. Αλλά ο Αδάμ και η Εύα έκαναν μία εκλογή κακή. Τους συμβούλευσε ο διάβολος:

-Γιατί ακούτε τι σας λέει ο Θεός; Αυτός θα σας κανονίζει πότε θα τρώτε και πότε θα νηστεύετε; Γιατί θέλετε να είσαστε δούλοι του; Γιατί να μην είσαστε ελεύθεροι και να κάνετε το δικό σας θέλημα; Και οι πρωτόπλαστοι προτίμησαν να κάνουν το δικό τους θέλημα και να συμπεριφέρονται μέσα στην ιδιοκτησία του Θεού όπως εκείνοι ήθελαν. Όχι όπως ήθελε ο Θεός.

Αλλά αμέσως ήρθε το κακό. Γιατί η κακή εκλογή, κακά αποτελέσματα θα έχει. Ποιό ήταν το πρώτο κακό αποτέλεσμα; Από την στιγμή που έφαγαν τον καρπό, έχασαν την ειρήνη της ψυχής τους και ντρεπόντουσαν ο ένας τον άλλο και γι' αυτό μάζεψαν συκόφυλλα, για να ντυθούν, να κρυφτούν. Από ποιόν να κρυφτούν; Ο καθένας από τον άλλο.

Και όταν άκουσαν τον Θεό που τους φώναζε, κρύφτηκαν μέσα στους θάμνους, για να μη τους δει ο Θεός. Η ένοχη συνείδηση θέλει πάντοτε να κρύβεται.

Από τότε οι κακές συνέπειες δεν σταμάτησαν.

Τους έδιωξε ο Θεός από τον Παράδεισο και έξω από τον Παράδεισο είδαν τον θάνατο.

Ο Κάιν σκότωσε τον αδελφό του τον Άβελ, από φθόνο. Τι είναι ο φθόνος; Θάνατος της ψυχής. Μετά από λίγο καιρό, πέθαναν ο Αδάμ και η Εύα και συνέχισαν να πεθαίνουν όλοι οι απόγονοί τους.

Μία αμαρτία έκαναν και έφερε συμφορά στον κόσμο. Και για μας που είμαστε τέκνα τους, τι ισχύει; «ιδού γαρ, εν ανομίαις συνελήφθην και εν αμαρτίαις

εκίσσησέ με η μήτηρ μου». Με ανομία συλλαμβανόμαστε και με αμαρτία μας κυοφορεί στην κοιλιά της η μητέρα μας. Και αμαρτωλούς μας γεννάει, και έχουμε μέσα μας ένα πολύ άσχημο προβληματισμό.

Μας αρέσει δηλαδή το κακό. Επειδή έχουμε μολυνθεί από αυτό, μας γοητεύει. Και ο νόμος του Θεού μας φαίνεται βαρύς. Να, αυτή είναι η εσωτερική αμαρτία. Είναι μια κατάρα από την οποία πρέπει να ελευθερωθούμε. Πώς; Όταν αδιαφορώντας για το τι έκαναν οι πρωτόπλαστοι κάνουμε πάντα την εκλογή μας κατά το θέλημα του Θεού.

Συγκεκριμένα. Είπε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός: «Υπάρχουν δύο δρόμοι. Ο ένας δρόμος είναι πλατύς. Τον ακολουθούν πολλοί. Αλλά οδηγεί στην απώλεια». Ποιά είναι η απώλεια; Έλλειψη ειρήνης στην παρούσα ζωή. Κακία και κακό. Και στο τέλος θάνατος και κόλαση. Ο άλλος δρόμος είναι στενός. Δεν μας αρέσει να τον ακολουθήσουμε. Στην αρχή φαίνεται ότι έχει στενοχώρια και πίκρα. Αλλά οδηγεί στη ζωή. Όποιος ακολουθεί τις συμβουλές του Θεού και κάνει τη ζωή του πνευματική έχει πάντοτε χαρά και ειρήνη.

Πώς το ξέρουμε αυτό; Από την πείρα. Όσο περισσότερο τηρούμε το θέλημα του Θεού, τόσο περισσότερο γεμίζει η ζωή μας χαρά και ειρήνη. Τι περισσότερο να ποθήσει κανείς; Γιατί ψάχνουμε για πλούτη, για αυτοκίνητο, για διασκέδαση; Μήπως αισθανθούμε χαρά και ειρήνη. Αλλά η διασκέδαση και ο,τιδήποτε άλλο ψάχνουμε να βρούμε στη γη, όταν το αναζητούμε με αμαρτία, έξω από τον Θεό, κατά παράβαση του θελήματος του Θεού, δεν μας φέρνει χαρά και ειρήνη, αλλά ταραχή και έλεγχο της συνειδήσεως και πίκρα και δυστυχία και λύπη.

«Το φρόνημα του πνεύματος είναι χαρά και ειρήνη»

Εκείνος που ακολουθεί το Πνεύμα του Θεού και σέβεται τα δικαιώματα του Θεού θα έχει στην ψυχή του χαρά και ειρήνη. Ποιά είναι τα δικαιώματα του Θεού; Παράδειγμα: Το σώμα μας ανήκει στο Θεό. Όχι στην πορνεία. Η ψυχή μας ανήκει στο Θεό. Δεν θα την πουλήσουμε. Ούτε στην κακία ούτε στο διάβολο. Τα πράγματα τα οποία έχουμε γύρω μας, ανήκουν στο Θεό. Μας τα έχει δώσει και πρέπει να τους κάνουμε καλή χρήση. Για τον εαυτό μας. Για την οικογένειά μας. Και για τους άλλους ανθρώπους. Αυτή είναι η νόμιμη χρήση των πραγμάτων του Θεού.

Βέβαια, πάνω από όλα είναι να αναγνωρίζουμε τον Νοικοκύρη και να Τον τιμάμε.

3. Να μπορούμε από την πόρτα

Έχουμε ακόμη υποχρέωση με βάση την καλή εκλογή που κάναμε, να φροντίσουμε να φέρουμε μία αλλαγή στη ζωή μας.

Ποιά είναι η αλλαγή; Λέει ο απόστολος Παύλος: «Αλλαγή είναι να φύγεις από το φρόνημα του κόσμου και να πας στο φρόνημα του Χριστού». Αναγνωρίζω τον νοικοκύρη και του φέρομαι έντιμα. Που σημαίνει: «Ει τις εν Χριστώ καινή κτίσις. Τα αρχαία παρήλθε. Έγιναν όλα καινούργια». Όποιος ακολουθεί τον Χριστό είναι καινούργιος άνθρωπος. Τα παλιά πρέπει να σβύσουν. Να γίνουν όλα καινούργια.

Ο άνθρωπος, για να γίνει χριστιανός, δεν μπορεί να «κυλάει» τη ζωή του όπως πάει. Όπως τον οδηγούν οι περιστάσεις και τα πάθη του. Την ζωή μας, δεν πρέπει να την κυβερνούν τα πάθη μας. Πρέπει να την κυβερνάει το πνευματικό φρόνημά μας. Να γεμίσουμε την καρδιά μας και τον νου μας με το άγιο θέλημα του Θεού. Γι' αυτό στη γλώσσα της Εκκλησίας μας λέμε: «Πρέπει να έχουμε μετάνοια».

Τι σημαίνει μετάνοια; Αλλαγή νοοτροπίας. Διόρθωσε το μυαλό σου. Διόρθωσε τις πράξεις σου. Και ακολούθησε το θέλημα του Θεού. Πώς θα το ακολουθήσουμε το θέλημα του Θεού; Πρώτα πρέπει να απαρνηθούμε τον κακό εαυτό μας. Δηλαδή να αποστραφούμε εκείνες τις τάσεις μας που μας οδηγούν στην αμαρτία.

Εάν αυτό ο άνθρωπος δεν θελήσει να το κάνει, θα ξαναγυρίσει στο φρόνημα της αμαρτίας. Βέβαια υπάρχει ενδεχόμενο κάποιος να σε κοροϊδέψουν όταν ακολουθείς τον Χριστό. Ανέξου το. Μη το θεωρείς δυστύχημα. Αλλά να πεις: «Δόξα σοι Χριστέ μου. Εσύ κράτησες Σταυρό για μας. Κρατώ και εγώ ένα μικρό σταυρό, για σένα και για τον εαυτό μου». Αυτό είναι η θυσία και ο ηρωισμός της χριστιανικής ζωής.

Μία μητέρα, είχε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ήταν πανέξυπνο, πήγαινε τακτικά στην Εκκλησία, ήξερε απ' έξω κομμάτια από το Ευαγγέλιο. Ο κόσμος την συνέχαιρε που είχε ένα τόσο καλό παιδί.

Αλλά μια ημέρα αρρώστησε το παιδάκι και πέθανε. Μετά από λίγο καιρό, η μάνα βρέθηκε στην Εκκλησία και εκεί άκουσε τον παπά να λέει: «Πρέπει να αγαπάμε τον Χριστό με όλη τη δύναμη της ψυχής μας και να αγωνιζόμαστε να πάμε στον Παράδεισο. Με ένα πόθο: Να δούμε τον Χριστό. Που μας αγάπησε τόσο, ώστε σταυρώθηκε για μας. Πρέπει να επιθυμούμε με όλη μας την καρδιά να τον δούμε. Πρώτα Εκείνον. Και μετά όλους τους άλλους τους δικούς μας, που θα πρέπει να ευχόμαστε να τους συναντήσουμε στον Παράδεισο».

Η γυναίκα που είχε χάσει το κοριτσάκι της, όταν άκουσε αυτά τα λόγια, έσφιξε

την γροθιά της και είπε από μέσα της: «Όχι, όχι. Εγώ θέλω να δω πρώτα την κορούλα μου. Όχι τον Χριστό». Και έφυγε νευριασμένη, εναντίον του Χριστού και του παπά.

Αλλά στο σπίτι της θυμήθηκε ότι δεν πρέπει να λύνει τα προβλήματα της κατά τις υπαγορεύσεις των παθών του σώματος και της ψυχής, αλλά με το φως του Ευαγγελίου. Πήρε το Ευαγγέλιο και διάβασε τα λόγια του Χριστού: «Εγώ είμαι η πόρτα. Από μένα πρέπει να περάσει κανείς αν θέλει να σωθεί και να πάει στη Βασιλεία του Θεού». Φωτίστηκε τότε η μάνα και είπε: «Πώς θα πάω στον Παράδεισο για να δω την κορούλα μου, άμα δεν περάσω πρώτα από τον Χριστό; Αφού ο Χριστός είναι η θύρα. Πώς θα πάω, χωρίς τον Χριστό, να βρω το αγγελούδι μου που έζησε με τόση ευσέβεια;»

Και έσκυψε κάτω, γονάτισε, και είπε: «Συγχώρησέ με Σωτήρα του κόσμου, για την ανοησία μου, που ήθελα πρώτα να δω την κόρη μου και μετά Εσένα. Εσύ είσαι η αρχή, Εσύ είσαι η αιτία, Εσύ είσαι η πηγή όλων των αγαθών, Εσένα θέλω να δω πρώτα και μετά δια Σου, με την χάρη Σου και με το έλεός Σου όλα τα άλλα»

Αυτό το φρόνημα πρέπει να βάλλουμε στην καρδιά μας. Ο Χριστός είναι ο νοικοκύρης. Ο Χριστός είναι πάλι ο Υιός του νοικοκύρη τον οποίο οι κακοί γεωργοί σκότωσαν έξω από τον αμπελώνα, έξω από την Ιερουσαλήμ. Και Εκείνος είναι η μόνη μας ελπίδα, με το Σταυρό του και με την ανάστασή του.

Ας μην αφήσουμε τον εαυτό μας υποδουλωμένο στην αμαρτία, αλλά ας χρησιμοποιήσουμε όλα τα δώρα του Θεού εις δόξαν και έπαινον του Κυρίου μας, έχοντας πάντοτε «το φρόνημα του πνεύματος» που είναι χαρά και ειρήνη. Αμήν.-